

Anna Fuentes, Directora de Patrimoni Cultural de l'Ajuntament de Lloret de Mar

Vaig conèixer en Joan Domènech l'any 1986 coincidint amb el meu treball de final de carrera, que vaig fer sobre el Cementiri Modernista de Lloret. A través d'una amiga vaig arribar a ell, com a referent, erudit i gran coneixedor del patrimoni lloretenc.

En aquell moment, en Joan era el director de l'escola Esteve Carles. Li vaig trucar per explicar-li el treball i li vaig demanar si el podia entrevistar. No només em va dir sí de seguida, fet que ja denotava el tarannà afable que amb els anys vaig comprovar que tenia en Joan, sinó que em va mostrar el mestre que portava a dins. En Joan no només m'ho va posar fàcil per fer-li l'entrevista que necessitava, sinó que es va convertir en el meu tutor, un referent quan vaig necessitar consell. Mestre o mestra no és només qui proposa, mana i organitza; un bon mestre és també qui escolta, qui observa, qui espera pacientment. I això ho sabia fer molt bé, en Joan.

A través d'aquest primer contacte vam agafar confiança i va ser ell qui em va comentar que a l'Ajuntament de Lloret hi havia una plaça de coordinador de Cultura, i va ser ell qui em va animar a presentar-m'hi. Va ser així com vaig començar a treballar a l'Ajuntament a l'abril de 1987. Val a dir que les meves trucades a casa seva eren constants, i la Teresa m'atenia sempre si ell no hi era i li feia arribar tots els encàrrecs. A partir d'aquell moment en Joan es va convertir per a mi en un puntal que em va ajudar i amb qui vaig tenir la sort d'aprendre-ho tot: em va ensenyar a muntar exposicions, a coordinar conferències, em va ensenyar els jaciments arqueològics..., però més enllà de tot això, em va transmetre la seva estima per Lloret i això crec que és el que el feia excepcional. Em va transmetre la passió amb què s'abocava en tot el que feia. Una passió sense la qual no podríem gaudir com gaudim de la feina que fem els gestors culturals, els qui treballem i vetllem pel patrimoni cultural. I això, en gran part, li dec a ell.

Anys més tard, quan va ser director dels Serveis Territorials de Cultura, malgrat estar molt més ocupat, mai no va tenir un no quan li trucava per demanar-li ajuda o algun favor, i he de dir que no van ser poques vegades.

També vull destacar un record entranyable que tinc d'ell: va ser l'any 2016, quan vam inaugurar la Casa Museu de Can Font. Amb llàgrimes i emoció als ulls, ens vam fer una abraçada i ens vam dir l'un a l'altre que ho havíem aconseguit!

No és possible explicar totes les converses de caire professional i privat que vàrem arribar a mantenir, les rialles i anècdotes que vam viure, i també, per què no dir-ho, algun disgust. El que m'agradaria destacar a través d'aquest escrit, que forma part del catàleg que vol copsar l'ingent treball d'en Joan Domènech en tants àmbits de la seva vida, és el meu sincer agraïment a en Joan, una persona que s'entregava en cos i ànima en tot el que feia i que és qui em va ensenyar i em va acompanyar en els meus inicis.

Gràcies per la teva bondat, sensibilitat i generositat, i també pel teu sentit de l'humor, que em deixen en el record molts bons moments, Joan. Et trobo a faltar!